

Karpe

d'IES 10

LA REVISTA DE L'IES FRANCESC BADIA FOIOS / ALBALAT / ALBUIXECH

juny de 2011

SUMARI

- 1...VISITES TEATRALS 3
- 2...GRADUACIÓ 2N DE BATXILLERAT 4 I 5
- 3...PREMIS ALS MILLORS BLOCS 6
- 4...CIÈNCIA 7
- 5...MUR FOTOGRÀFIC SETMANA PER LA LLENGUA 8 I 9
- 6...OPINIÓ 10 I 11
- 7...NOVA VIDA 12 I 13
- 8...I DESPRÉS, QUÈ? 14
- 9...PER LABERINTS 15
- 10..VIATGE A ASTÚRIES 16
- 11..SEXUALITAT A LES AULES 17
- 12..LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE 18
- 13..EL VEL ISLÀMIC 19
- 13..EL SOMNI D'ANNA 20
- 14..EN FRANÇAIS 21,22 I 23
- 15..ÚLTIMA 24

ÚLTIMA REVISTA DEL CURS

Tot el que comença acaba. El curs arriba a la seua fi. Us presentem el número 10 de la nostra revista. Sí, sí, el 10! Ara podríem dir allò de : "sembla mentida, com passen els anys!" però no ho direm. Simplement hem de mirar endavant, encarar el futur i imaginar una revista millor, un institut millor i una societat millor.

BON ESTIU

IMATGE DE LA MINIMOSTRA DE
LLIBRES AL VOLTANT DE L'OBRA
D'ENRIC VALOR QUE TENIM
MUNTADA A LA BIBLIOTECA DE
L'IES

VISITES TEATRALS

3

Un espectacle de PEP TOSAR

Repartiment:

Pilar Almeria, Isabel Anyó, Enric Juezas, Carles Llinares, Joan Peris

Música en directe: Carles Llinares

La crítica ha dit:

"Sempre que Enric Juezas pren la paraula –perfecte en la seva caracterització del poeta– l'espectador se submergeix en un estat d'absoluta atenció"

J.C. Olivares, Diari Ara.

"Poseu-me les ulleres és un espectacle que s'ha de veure per ètica, per coneixement poètic i per interès humà"

J.Armengol, Diari Avui

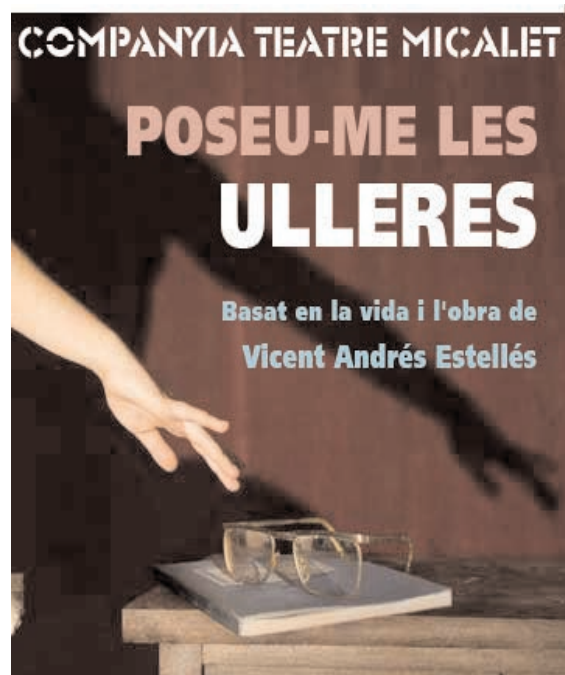
"Quin encert haver comptat amb Joan Peris i Pilar Almeria, d'una companyia tan significada com el Teatre Micalet de València –productora de l'obra–, que fa 15 anys que lluita en territori hostil pel teatre en català. I l'emotivitat puja amb Isabel Anyó com la ballarina que acompanya els versos del seu avi, a qui encarna un esplèndid Enric Juezas, en els moments més abstractes de la peça"

J.C Sorribes, El Periódico de Catalunya

"Con el personaje biografiado en el centro del relato, quienes tuvimos el privilegio de conocer al gran poeta creemos reencontrarlo en la palabra, el gesto y el movimiento de ese estupendo actor que es Enric Juezas"

J.A Benach, La Vanguardia

L'obra la vam anar a fruitar els alumnes de 4t i 2n de Batxillerat

K
A
R
P
E

D'
I
E
S

10

Una altra obra de caire ben diferent és la que vam veure a la casa de la cultura de Foios. Tots els grups de l'ESO més els de 1r de Batxillerat vam passar una estona divertida amb l'humor proçaç i sorneguer del grup Juja Teatre.

Escenes que critiquen el món dels joves de hui, el vocabulari, accions... I de la resta de la societat sempre des d'un angle còmic

JUJA TEATRE naix l'any 2000 entre dos estudiants de l'Escola Superior d'Art Dramàtic de València. Els seus orígens giren entorn de bars, cafés teatre i subteatres, impulsant la creació del Circuit Café Teatre en la ciutat de València. L'humor crític, corrosiu i sense pèls en la llengua és la seua manera particular de fer teatre.

Actualment la companyia està formada per Juan Andrés González i JAno de Miguel.

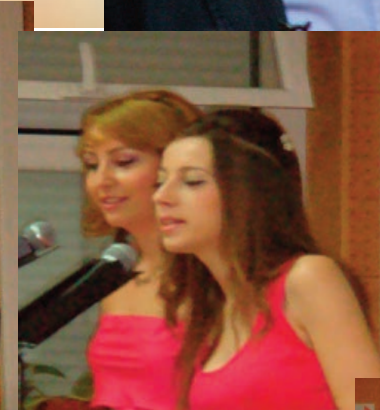
GRADUACIÓ 2n DE BATXILLERAT

4

El passat 27 de maig tingué lloc l'acte de graduació dels nostres alumnes de 2n de Batxillerat. Parlaments de la directora, dels alcaldes i lliurament dels títols i obsequis (alguns amb referències rodoredianes) acabaren amb un vi d'honor (comme il faut).

K
A
R
P
E

D'
I
E
S

10

GRADUACIÓ 2n DE BATXILLERAT

5

Buenas tardes a toda la comunidad educativa del Instituto Francesc Badia de Foios: alumnos, padres, profesores, presidente del AMPA Jesús Honrubia y a los alcaldes de Foios: Héctor Bueno y de Albalat: José Rafael Tamarit.

Bienvenidos a este acto de despedida de nuestros alumnos de 2º de Bachillerato.

Quiero agradecer:

- en primer lugar a vuestros padres que se comprometieron con el centro en el proyecto compartido de educaros.
- A vuestros profesores y tutores, Pilar y Rafa que hayan puesto cabeza y corazón en su trabajo.
- Y sobre todo a vosotros, queridos alumnos y alumnas, por todo lo que habéis aportado al Instituto con vuestra presencia, con vuestro modo de ser y de estar aquí. Gracias por todo lo que nos habéis enseñado.

Para vosotros, los protagonistas de este acto, este momento representa el final de una etapa que conformará vuestra trayectoria vital. Pero todo fin supone a su vez el comienzo de una nueva andadura.

Cuando llegasteis erais todavía unos niños durante este tiempo han sucedido muchos cambios en vuestra vida; cambios radicales y reales; físicos y de descubrimiento de vuestra propia identidad y del mundo que os rodea. Muchos de vosotros habéis estado seis años en estas aulas, en estos pasillos, en este patio. Ahora sentís ya cierta nostalgia al dejar el instituto, la adolescencia, una etapa de amigos, de amores y de canciones, pero también de nervios y penas, porque 2º bachillerato es una partida dura en la que hay mucho en juego y yo siento mucho que éste no sea un día feliz para todos.

Han sido años de estudio pero el saber académico desconectado de la vida no es nada, para nada sirve. No habríamos cumplido nuestra misión si sólo nos hubiéramos ceñido a transmitir conocimientos. La convivencia, el reconocimiento del otro, de la diferencia es lo que os facilitará ensanchar vuestra visión del mundo y de la vida.

Confiamos en que todos estos años hayan servido para haceros crecer como personas; más solidarios, más responsables, más comprometidos, y sobre todo con la curiosidad intacta por los saberes y también por la vida.

Os queda la última prueba, el selectivo, que una vez superada, os proporciona otra realidad, y os sitúa definitivamente en el mundo. Todo el proceso es un reto de superación y de aprendizaje integral. Cuando vengáis a recoger vuestros expedientes, habréis roto el cascarón para siempre, os sentiréis adultos. Hemos procurado acompañaros hasta esta meta. A partir de ahora la travesía es vuestra.

Voy a pedir para vosotros tres deseos:

- Que seáis felices. Para mí la felicidad tiene dos ingredientes básicos: Risas y besos. Empezando por el principio, por uno mismo.
- Que cambiéis el mundo, por favor, que sí, que se puede, que se debe, que no perdáis la inocencia necesaria para creerlo y hacerlo.
- Que seáis de mayores lo que queráis ser, que os dediquéis a lo que de verdad os gusta, que no os conforméis con menos.

Y en los cuentos, para que se cumplan los deseos hay que pronunciar unas palabras mágicas. En este cuento son dos: creer y querer. Primero hay que verlo con los ojos cerrados, como el adivino ciego Tiresias conoce el porvenir. Luego apuntas y disparas. "El deseo es una flecha disparada que en la espalda del arquero está clavada". Ojo con los deseos, se cumplen

No penséis que nada dejáis aquí, os equivocaría si así fuera.

Guardo en mi retina algunas fotos:

- una mesa larga en el bar llena de migas y de jolgorio,
- una clase de griego muy divertida
- un tren inglés que no paró en el aeropuerto un buen día de marzo, porque todos los trenes no paran siempre en todas las estaciones para todos sus pasajeros
- un tumulto alrededor de Kafé en el metro de London,
- una diminuta habitación con dos literas y mil piernas colgando.

No olvidéis que aquí tenéis vuestra casa, volved, mantened el lazo que se ha ido tejiendo durante estos años. Cuando pase el tiempo y miréis hacia atrás los recordaréis como unos años transcendentales, de experiencias inolvidables.

Deseamos que vuestra nave llegue a buen puerto y que tengáis mucho éxito en lo personal y en lo profesional.

Suerte

Foios, a 27 de mayo de 2011

Gabriela de Juan

REPRODUCCIÓ DEL PARLAMENT DE LA DIRECTORA

K
A
R
P
E

D'
I
E
S

10

PREMIS ALS MILLORS BLOCS DE L'IES

6

K
A
R
P
E
D'
I
E
S

El passat divendres 13 de maig, l'ajuntament d'Emperador i l'IES Escultor En Francesc Badia van entregar els 1rs premis a blocs didàctics de l'IES Escultor en Francesc Badia. L'acte va reunir l'alumnat del centre, Maria Dolores Barrachina García (regidora de l'ajuntament d'Emperador), Javier Hernández Padilla (exregidor, informàtic i inspirador del projecte), i el professorat i equip directiu del centre.

La intenció del premi és promoure i difondre l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC) dins de l'àmbit escolar, i incentivar la utilització didàctica de les ferramentes digitals entre l'alumnat. El veredict del jurat, compost per un membre designat per l'Ajuntament d'Emperador, el coordinador TIC del centre i un membre de l'equip directiu, va fallar el següent veredict:

10

PREMI	BLOG	AUTOR	PREMI
Blog conjunt de professorat amb alumnat	Més mates 3r: http://mesmates3.iesescultorbada.es/ Més mates 4t: http://mesmates4.iesescultorbada.es/	Dolors Carceller i l'alumnat de 3r i 4t dels grups d'altas capacitats	250 €
Blogs de l'alumnat	La filosofia de Silvia: http://lafilosofiadasilvia.iesescultorbada.es/	Silvia Navarro (1r Batx PEV)	50 €
Blogs de l'alumnat	Annaphilosophie: http://annaphilosophie.iesescultorbada.es/	Anna Ferrer (1r Batx PEV)	50 €
Blogs de l'alumnat	La filosofia de Susana: http://susana.iesescultorbada.es/	Susana Santamaria (1r Batx PEV)	50 €
L'alumna/e més participatiu	La filosofia de Amparo: http://amparofilosofia.iesescultorbada.es/	Amparo del Pozo (1r Batx PIP)	50 €
Al millor article de l'alumnat	El pensament filosòfic de Maria: http://mariacamacho.iesescultorbada.es/ Relativisme cultural: http://mariacamacho.iesescultorbada.es/2011/04/16/relativisme-cultural/	Maria Camacho (1r Batx PIP)	50 €
Finalistes	El lado filosòfic de Encarna: http://encarnacapsi.iesescultorbada.es/	Encarna Capsí	
Finalistes	El reincident filosòfic: http://elreincident.iesescultorbada.es/	Joan Llop	
Finalistes	La filosofia d'Anna: http://anna.iesescultorbada.es/	Anna Egea	

Esperem repetir l'experiència.

Galileu Galilei

Físic i astrònom italià. És considerat un dels fundadors del mètode experimental i de la ciència moderna. A pesar de ser un catòlic fidel va ser perseguit per la Inquisició, la qual ho va condemnar a presó domiciliària per a tota la vida, per haver-hi simplement recolzat les idees de Copèrnic (sent la fonamental aquella que afirmava que tots els planetes giren al voltant del Sol).

Va nàixer en Pisa, Itàlia, en 1564. Va ser el primogènit del florentí Vincenzo Galilei, músic per vocació, però comerciant per a sobreviure. Va començar els seus estudis en el camp de la medicina, influït per son pare, però els va abandonar per a dedicar-se de ple a les matemàtiques, l'astronomia i la física.

És considerat un dels fundadors del mètode experimental i de la ciència moderna, les seues principals aportacions a la física se centren en el moviment dels cossos i en la teoria de la cinemàtica. De fet va passar a ser el fundador de la mecànica, part de la física consagrada a l'estudi dels desplaçaments dels cossos i les seues causes.

En 1589, en l'Estudi de Pisa, va escriure un text sobre el moviment, que va mantindre inèdit, en el qual criticava els punts de vista d'Aristòtil sobre la caiguda lliure dels greus i el moviment dels projectils. En 1592 va passar a ocupar una càtedra de matemàtiques a Pàdua, on va iniciar un magnífic període de la seua vida científica. Es va ocupar de l'arquitectura militar i de la topografia, així mateix va realitzar diverses invencions mecàniques, va reprendre els seus estudis sobre el moviment i va descobrir l'isocronisme del pèndol. En 1599 es va casar amb la jove veneciana Marina Gamba, de qui es va separar en 1610 després d'haver tingut amb ella tres fills, dos xiquetes i un xiquet.

En juliol de 1609 va visitar Venècia i va tindre notícia de la fabricació de l'ullera de llarga vista, per la qual cosa es va dedicar al perfeccionament del mateix, i amb el qual va realitzar les primeres observacions de la Lluna. També va descobrir quatre satèl·lits de Júpiter i va observar les fases de Venus, fenomen que només es podia explicar si s'acceptava la hipòtesi heliocèntrica de Copèrnic. Galileu va publicar els seus descobriments en un breu text, "El missatger sideral", el qual ho va fer de gran fama en tota Europa i li va valdre la concessió d'una càtedra honorària en Pisa.

En 1611 va viatjar a Roma, on el príncep Federico Cesi ho va fer primer membre de l'Accademia dei Lincei, fundada per ell, i després va patrocinar la publicació (1612) de les observacions de Galileu sobre les taques solars. Va defensar el sistema copernicà (en el qual tots els planetes giren al voltant del Sol) pel qual va lluitar sense èxit contra la superstició i el dogmatisme, per a poder eliminar les traves que havien frenat durant segles el progrés de les ciències.

Galileu va afirmar i va tractar de convèncer al món que tots els planetes giren al voltant del Sol; raó per la qual, al defensar una teoria que s'oposava obertament a l'aristotèlica, va tindre problemes amb l'Església. L'any 1616, davall un acabat de crear decret de la mateixa segons el qual el copernicanisme era declarat fals i erroni, el Papa li va ordenar renegar de les seues afirmacions i prometre no tornar a defensar en públic la teoria copernicana. Galileu ho va fer per primera vegada i es va retirar durant diversos anys a viure a Florència.

Esperit inquiet si els va haver-hi, va prosseguir amb les seues idees de conèixer el món de l'astronomia. En 1632 va publicar el seu llibre "Dialogue sopra i due sistema del pelat, ptolemaic e copernicà" que va ser inclòs en el "índex de Llibres Prohibits" a pesar d'haver sigut considerat en tota Europa com una obra mestra de la literatura i la filosofia. En ell reincidia a defensar els postulats de Copèrnic. A pesar de ser un catòlic fidel, va ser perseguit per la Inquisició, acusat de vulnerar el decret de 1616 i condemnat a presó domiciliària per a tota la vida; per segona vegada va haver de renunciar públicament -obligat per descomptat- a les seues creences, retractant-se perquè, dita d'una forma molt clara, una altra opció no li va quedar.

EL RACÓ DELS CIENTÍFICS
(RAÚL MAHEDERO 2on A)

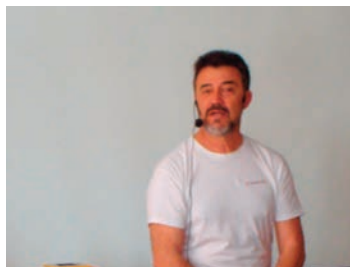
MUR FOTOGRÀFIC SETMANA PER LA LLENGUA

8

K
A
R
P
E

D'
I
E
S

10

MUR FOTOGRÀFIC SETMANA PER LA LLENGUA

9

K
A
R
P
E

D'
I
E
S

10

CAUSES I SOLUCIONS A L'ACTUAL CRISI QUE SACSEJA LA NOSTRA SOCIETAT.

Un fantasma recorre Europa i el món sencer...i aquest fantasma sí que fa por de debò, és el fantasma de la crisi, alimentat per l'economia capitalista. Actualment la nostra societat està patint una forta crisi econòmica que es tradueix en falta de treball als que més ho necessiten, falta de menjar a milions de famílies ja que no poden mantindre's de les pensions rebaixades que els hi proporciona el govern... Però qui te la culpa de que no hi haja diners? On han anat a parar? Com és possible que no hi haja treball? Hi ha alguna solució? Si n'hi ha, quina es aquesta doncs?

No anem a anar amb rodejos tirant fang i terra damunt del assumpte per tapar-lo, no encobrim per mes temps als culpables doncs aquestos a mi no em compren el meu silenci amb els seus bruts diners aconseguits al preu de deixar pobre a mig món. L'únic culpable de que cada vegada el món vaja pitjor i desapareguin els diners és l'economia capitalista acompanyada de l'empresa privada. Uns dels més perillosos artífex de la crisi econòmica que pertany a aquest sistema són els bancs, a més ells tenen la major part de la culpa de la situació actual. La crisi econòmica nord-americana va tenir el seu origen en les hipoteques subprime, que són aquelles que es concedien a clients amb escassa solvència, o amb poques garanties que poguessin fer front al pagament de les quotes. En un món globalitzat com en el que vivim, el "virus" subprime nascut als Estats Units i les seves conseqüències, han trobat les vies perfectes per aconseguir crear una gran infecció en tot el sistema financer mundial. Els bancs que promocionaven les hipoteques subprime, necessitaven més diners per poder continuar oferint aquesta classe de préstecs hipotecaris. Però què passa quan els bancs ja no poden deixar mes diners? Què passa quan les empreses privades no tornen eixos diner que han demanat? Molt senzill, que els diners acaben.

Al nostre país la crisi nord-americana ens ha esguitat com a tot el món. Als bancs de Espanya se'ls hi va fer la boca aigua quan van veure la gran pujada del sector del taulell. Varen començar a donar crèdits com a bojós a gran quantitat de empreses privades, aquestes varen començar a construir com si volgueren omplir la península ibèrica d'adossats per suposat els bancs estaven contentíssims ja que els interessos duplicarien els diners prestats... JA! Pareix mentida que als grans experts en economia se'l oblidara allò de que tot el que puja baixa. Les empreses van començar a tindre problemes, les devolucions dels diners s'allargaven, moltes empreses per entranyes raons començaren a anar-se'n a la fallida, com he dit tot eren fantasmes per tot arreu, llums que s'entreveien a la llunyania , però els especuladors l'únic que de debò tenien eren fonaments i estructures nues del que en algun temps anava a ser una casa. I ara què fem? Els bancs no tenen diners, les empreses privades d'altres sector per l'efecte "carambola" no tenen diners per a pagar als seus treballadors, han de fer retalls a la plantilla (parlant clar acomiadaments massius de treballadors), les oficines de l'atur plenes de gent, gent sense esperances de trobar treball en un mercat laboral ple de traves i amb escasses ofertes. A més des del govern central els partits "progressistes" defensors de la societat i els treballadors, l'únic que fan es posar mes obstacles amb la seua política econòmica de recuperació, la qual es fonamenta en la reducció dels salaris als funcionaris, la reducció de les pensions... es a dir llevar-li diners a aquells que més tenen, no !? . Però a les empreses privades no els faran retalls ni els hi faran restriccions ja que son ells qui tenen la major acumulació de capital...per a que anem a posa-li traves o a pujar-li els impostos...oi?

però tranquils algun dia un gran pensador va fonamentar els ciments del que seria el sistema econòmic infalible, l' anticrisis, el que fa un repartiment igualitari del capital i aquest pot fluir sense restriccions. Aquest home es deia Karl Marx i aquest sistema s'anomena capitalisme. Com molts poden pensar els comunistes no som cap dimoni perquè amenacem amb una revolta mitjançant la violència per aconseguir els nostres propòsits. Com si no anem a lluitar per els nostres drets a una societat que es nega a llevar-se el vel dels ulls? Qui de vosaltres podria pensar que aquelles persones que lluiten per una societat diferent a la que estem ara plena de misèria i atur puguen ser perjudicials? Els comunistes assegurem el sistema infalible, un sistema que no es baixa en el repartiment desigual de les riqueses sinó en el repartiment igualitari d'aquestes, un sistema que no manté en la incertesa als seus ciutadans de si demà arribaran al treball i el posaran al carrer, sinó que assegura i obliga a tots els components de la societat a tindre un empleu i un sou assegurat tots els mesos. I molts de vosaltres em atcareu dient "i com vas a aconseguir aquest sistema infalible del que tant parles, com podem saber que no es tracta d'un dels fantasmes dels quals ens parlaves anteriorment"? El sistema comunista és molt fàcil de dur a terme: tot el capital es concentra en mans de l'estat, tots les empreses privades són abolides, al igual que tot tipus de propietat privada, ja que tot pertanyerà a l'estat, es potencien sectors en decadència però fonamentals com l'agricultura i la ramaderia, i s'ofereix a tots els components de la societat allò que necessiten per a viure (casa, transport, educació sanità...) i el més important tots, i torne a repetir, tots els ciutadans tenen la obligació i el dret a treballar ja que l'estat li proporcionarà el treball. De veritat és açò tan roí per a la nostra societat? Segur que els "ricachons" diuen, si, els comunistes sou el dimoni! Doncs jo vos dic a vosaltres, NO! El dimoni sou vosaltres, egoistes, que esteu privant a 9/10 parts de la societat de les riqueses, acaparadors!

En conclusió la crisi existeix perquè sou vosaltres els qui teniu por a canviar la societat. No us doneu conte que sense nosaltres els treballadors no hi ha res, sense nosaltres aquesta societat no pot funcionar. Llitem pels nostres drets, aparteu les vostres diferències i uniu-vos, que mes te d'on sigueu i quines ideologies tingueu, el que importa ara és salvar la societat d'eixe monstre insaciabile que anomenem capitalisme i l'única manera de fer-ho es mitjançant el comunisme. Companys i amics de tots els racons del món, fem d'aquest un lloc millor on viure i trenquem d'una volta per totes les diferències social. Uniu-vos a la revolució!

EDGAR GARCIA FORTEA
2n BATXILLERAT

K
A
R
P
E
D'
I
E
S
10

NOVA VIDA

12

K
A
R
P
E
D'
I
E
S

Aquest any és per a molts de nosaltres la fi d'una etapa. Un període de la nostra vida que possiblement els més xicotets del centre no imaginem... doncs no és més que una llarga trajectòria plena de moments, no sempre bons, però, de segur, que aquells que recordes després, aconseguixen inevitablement fer-te riure. És el meu cas, i no l'únic. El motiu de per què faig aquest escrit no és pel fet que els alumnes de 2n de batxillerat acaben aquest any, sinó perquè Braulio, també ho fa. No vos ompli de curiositat saber com se sent una persona que deixa les classes després de molts anys? Pràcticament mitja vida. Doncs de segur que molts pensen: eixa persona serà la més feliç del món, perquè ja no ha d'anar a treballar, i més com estan ara les coses. Possiblement Braulio, no pensa així. Laboratori, Biologia, Ciències de la Terra... un munt d'hores al costat d'aquesta persona, uns dies millors que altres, unes classes més avorrides, més divertides, més difícils, més fàcils... però sempre amb unes contínues paraules entre nosaltres: ÀNIM, ANEU A PODER, RES ÉS IMPOSSIBLE...

10

Recorde un dels primers dies del curs.... "has d'alçar-te animat/ada, mirar-te al mirall i dir: UN DIA MÉS I A PER TOTES ! podria començar a escriure milers de frases optimistes que he pogut compartir amb Braulio, que tant jo com els meus companys hem valorat. És per això i per tot allò que hem après al teu costat, de caire acadèmic però també personal, almenys així ho penso jo i és que sempre és millor fer cas d'allò que et diu una persona amb experiència, que donar-ho tot per fet abans d'hora. Per tots aquests motius, volem donar-te les gràcies, perquè has sigut i seràs un professor d'aquells que deixen l'empremta, una de les persones que més influència ha tingut en molts de nosaltres, aquell que ens va ensenyar les eines bàsiques per a poder fer camí.

És cert que per començar una etapa, un projecte, una carrera en molts dels nostres casos, fa falta valentia, i per acabar-lo en el teu cas, perseverança, i aquestes dues virtuts estan unides en tu, que ens has demostrat en tot moment, que res és fàcil en aquesta vida però res és impossible i així t'has guanyat el "carinyo" de tots nosaltres.

D'aquesta manera acabe aquest escrit, que molts qualificaran com un acomiadament, molts altres ho interpretarem com un "fins a prompte".

Riure molt i moltes vegades, guanyar-te el respecte de les persones, saber apreciar la bellesa de les coses, de la natura, de les persones, deixar el món una mica millor de com el vas trobar, gaudir del temps d'una altra forma, sense haver de cridar : "*Fulanito desperta, Menganito calla!*". Et desitgem molta sort i molta salut.

Un any ple d'emocions, treball, esforç... Un any amb Jose Manuel Garay. La nostra aventura va començar el 17 de setembre amb una classe que mai havíem tingut, Història de l'art.

Exàmens, resums i molts esquemes però res es pot igualar al treball que ha fet el nostre professor per formar-nos adequadament i obrir-nos els ulls per a veure la real bellesa de l'art.

La seua tasca ha sigut treballosa i complicada però el seu ímpetu, les ganes d'ensenyar-nos i el seu "saludo" als e-mails que ens enviava han aconseguit eixa proposta, la proposta de fer-nos conèixer l'art.

I mira que el llibre pesava! i el contingut que hi havia! però com a bons alumnes hem suportat les ganes de dormir per culpa de la llum apagada, apagada per a veure millor la pantalla, i hem aconseguit ser un vertaders savis.

Com no recordarem sempre el *pendrive* que duia al damunt sempre ple d'escultures, pintures i que a voltes perdia. També tindrem en la memòria les fitxes que ens enviava que feia que la matèria del llibre per a un examen, que ja era molta, augmentara un poc més.

Tanmateix hem de reconèixer que han hagut classes en les quals s'acumulava l'obscuritat en el lloc per culpa dels documentals, molt entretinguts, que ens passava i que feien que més d'un caiguera en combat intentant suportar el cansament.

En definitiva, la classe impartida per Jose Manuel Garay ha sigut de les millors que hem tingut i sempre el recordarem com un gran professor que ha sigut i és, encara que se'ns jubile i les pròximes generacions no puguen gaudir de la seua saviesa. Gràcies per tot i "un saludo".

AITOR COSTA I ALBERTO XULVI

ALUMNES DE 2n DE BATXILLER I ALUMNES D'HISTÒRIA DE L'ART

I DESPRÉS, QUÈ?

14

En revistes anteriors hem preguntat a exalumnes pels seus estudis posteriors a l'institut. Ara anem una mica més enllà. Com és la vida quan ja has acabat els estudis universitaris i has de "buscar-te la vida"?

K
A
R
P
E

EL TREBALL: LA VIDA DESPRÉS DEL "I ARA QUÈ?"

D'
I
E
S

"Olvidad todo lo que habéis aprendido sobre Lengua en el instituto". Aquesta va ser la primera frase que ens va dir la professora de castellà el primer dia de la carrera de Traducció i Interpretació. Vaig trobar-la una mica exagerada però ningú no la va contradir. Durant tota la carrera ens van anar repetint els mateixos preceptes: que havíem de fugir dels gerundis, que els càrrecs (president, directora, etc.) van tots en minúscula (fins i tot el rei i el papa!) o que "elite" ja no duia accent.

Per això, quan vaig arribar al treball el primer dia tota plena de normes gramaticals i ortogràfiques rondant pel meu cervell, el que em va dir el meu cap em va deixar descol·locada: "Bé, ací els càrrecs els posem en majúscula inicial". Presidenta, Primer Ministre, Rei. I altres perletes que van anar sorgint amb el temps. El que m'havien ensenyat a classe tant li era. Primera lliçó: el que diu el cap va a missa. Potser ara havia d'oblidar el que havia après en la universitat?

10

Vaig començar a treballar durant l'últim any de la carrera. Em vaig apuntar a una borsa de pràctiques que ofería la meua universitat (la Jaume I de Castelló) i un dia em van tocar per telèfon per fer una entrevista a l'editorial espanyola d'un periòdic francès. Vaig passar la prova, em van assignar un ordinador en un despatx i van donar-me un llibre perquè el traduïra. Ara només havia de posar en pràctica el que m'havien ensenyat, però tenint en compte els requisits de la empresa, clar.

Si algú m'hagués dit que el meu primer treball seria aquest no m'ho hagués cregut. Jo m'imaginava traduint en anglès i amb textos jurídics, però la vida té aquestes coses... Mai se sap! No és que siga millor o pitjor, és diferent. Aprenc molt sobre diversos temes, utilitze eines i programes que no coneixia i tinc una companya traductora molt simpàtica.

Si heu treballat alguna vegada sabreu que no hi ha res com rebre el primer sou. No té res a veure amb els diners, sinó a la sensació de satisfacció per l'esforç que has fet, que ha estat reconegut. Però encara hi quedava una experiència més gratificant: la publicació del llibre que havia estat traduint. Quan vaig arribar als crèdits i vaig llegir el meu nom davall del títol "traductores" em va fer molta il·lusió.

No us vaig a enganyar, no tot és tan bo. Has d'alçar-te tots el matins i no pots dir "hui no vaig", com quan era a la universitat; de vegades has de suportar el mal humor del teu cap, que fa una mica de por; no pots agafar-te les vacances que es prenen els estudiants i en algunes ocasions surts del treball un poc més tard perquè hi ha massa feina.

Quan treballes veus la vida d'una altra manera. Per exemple, els divendres fan molt de goig (molt més que quan eres estudiant!). Però, sobretot, aprens a valorar el treball. Ara, quan agafe un llibre, el primer que faig en obrir-lo és llegir el nom dels traductors. No els conec i no canvia res, però sent que almenys es mereixen que sàpiga que en tal i en tal altre s'han esforçat per tal que jo puga llegir un llibre que algú va escriure en un idioma estranger. A més, també comences a valorar la feina dels altres. Comprends que de vegades es troben cansats, que necessiten vacances o que hagen rebut un esbronc del cap.

Qualsevol treball comporta un esforç i una gran dedicació. El que importa és que treballes en allò que t'agrada, que t'ompliga. Encara que alguns dies siguen difícils, val la pena, perquè la recompensa és molt gran.

En aquests moments en què treballar resulta més una proesa que un deure, el meu consell és que no et desanimis. Lluita pel que vols, estudia, cerca coses noves, pregunta, informa't, fes cursets, no tingues por a fracassar. I quan t'equivoques, anima't i torna-ho a intentar. Perquè en la vida ningú no et regala res, ho has de buscar, demostrar que ho mereixes. I si t'esforces, si no et rendeixes, tard o d'hora vindrà a tu.

I si no ho trobes ací, busca en un altre lloc. El món t'espera.

PER LABERINTS

15

Un buen día, el 16 Mayo a la una de la tarde la magnífica clase de griego de 1º de Bachillerato, realizamos una salida extraescolar dirigida por nuestra griega favorita, Gabriela de Juan Company.

Lo primero que hicimos fue emprender un camino largo y agotador hacia un supermercado en un lugar de Valencia de cuya calle no nos queremos acordar. Cuando ya teníamos en nuestras mochilas más de medio supermercado, cogimos la directa hacia una tienda de abalorios para los peplos del sueño de nuestra compi Ana. Luego nos dirigimos hacia esa zona verdosa donde antes pasaba un río. Allí pudimos relajarnos, pero sobre todo reponer fuerzas para lo que nos esperaba. Nuestra MAGNÍFICA profesora nos explico la leyenda que más abajo podréis leer para hacernos comprender el origen del primer laberinto de la historia.

Al tener completada la 1ª etapa nos dispusimos a adentrarnos en el increíble mundo de los laberintos. En la exposición "POR LABERINTOS" de la fundación Bancaixa . Ante todo decir que nuestra profe estaba tan ilusionada que empezamos a ver la exposición por el final, pero aun así nos fue muy bien y nos enriquecimos culturalmente. Pudimos ver la cantidad de laberintos hechos por el hombre a lo largo de la historia.

También, y esto fue lo que mas nos marcó, fue el laberinto de espejos, donde una compañera nuestra creyó encontrar la salida, pero desafortunadamente era otro espejo. Después de esta anécdota continuamos nuestro camino a través de la literatura, cine, artes plásticas y arquitectura, por no hablar de la red, otra forma de laberinto. También pudimos observar cómo las hormigas crean hormigueros como laberintos y hasta las ramas de un árbol son laberintos.

Las personas no nos damos cuenta de ello pero nuestra vida es como un laberinto: muchos caminos para llegar a la salida, pero solamente uno es el correcto. A veces, sin embargo, tenemos más de una opción pero antes de llegar al final y encontrar una solución para nuestros problemas, recorremos caminos en los que no encontramos salida y nos toca retroceder y darnos cuenta del camino correcto.

LEYENDA DEL PRIMER LABERINTO DE LA HISTORIA

Cuenta una leyenda que la reina de Creta, Pasifae dio a luz a un "monstruo", el Minotauro, tras su encuentro con un toro blanco. A causa de esto, Minos le encargó a Dédalo construir un laberinto para ocultar al Minotauro en el centro de éste ya que el Minotauro necesitaba comer carne y podría peligrar la vida de los ciudadanos de aquella época. Una vez construido el laberinto Minos seleccionaba a 7 parejas al año para que el Minotauro pudiera alimentarse. Un año, entre las siete parejas estaba Teseo, el hijo de Egeo, rey de Atenas. Teseo fue ayudado por la princesa cretense Ariadna que le proporcionó un hilo para que cuando se adentrara en el laberinto y matara al Minotauro pudiera salir fácilmente recogiendo el hilo. ¿Y cómo acaba la historia...?

Zaira Moreno y María Camacho(1º Bachillerato PIP).

K
A
R
P
E

D'
I
E
S

10

VIATGE A ASTÚRIES

16

K
A
R El pasado mes de abril los alumnos de 3º de ESO realizaron un viaje organizado por el departamento de Tecnología y a continuación están algunos de los testimonios que los alumnos han querido dejar:

P
E Si em diguérem de repetir el viatge a Astúries diria que sí sense pensar-m'ho. Jo pensava que anava a ser com qualsevol altre viatge, però no va a ser així. LA gent de l'alberg era encantadora, sobre tot Dulce, a qui deiem " Dulce de leche". El menjar estava boníssim, els paisatges, les excursions, els museus...El que més m'agradà del viatge és la gent o
D' les persones en qui pensava que mai anava a parlar.

Isabel Galvez

I
E
S Ha sido, sin duda y de momento el mejor viaje de mi vida. Nunca havia vistos paisajes tan bonitos. Todos y cada uno de los momentos han sido inolvidables. Y lo mejor sin duda ...
.... LAS NOCHES. Gracias a Jose y Honorat, por llevarnos y por organizarlo todo.

Raquel Hernandez

10

En este viatge es duguem molts records, moments i nous amics. He conegut moltes persones que abans no parlava amb elles, el paisatge era increïble, mai oblidaré aquelles vaques, ni aquella cascada. Eixa olor a llibertat y muntanya!!!. El menjar era una passada, ens posaven les botes, olé la cuinera que es deia DULCE. Ha sigut un viatge molt interessant i per a recordar.

Miriam Ponce

Ha sido un gran viaje con grandes momentos! El albergue estaba bastante bien, con comida buenísima y los paisajes eran únicos. El viaje también me ha permitido conocer a gente con la que antes ni siquiera había hablado alguna vez.

Esther Embuena

Com potser sabeu, la conselleria d'educació ha posat molt difícil als centres impartir els PIES (programa d'informació i educació sexual). Des del nostre centre vam considerar que l'educació sexual dels joves és un assumpte imprescindible i per això vam posar en marxa el PESIES. Aquest programa d'educació sexual a l'IES és un projecte que s'ha impartit a 3r d'ESO, en quatre sessions que s'han realitzat a les hores de tutoria. Els monitors que han dirigit les sessions ha estat l'alumnat de l'assignatura de psicopedagogia de 1r de batxiller, que han estat preparats i formats per tal d'afrontar aquesta arriscada missió.

Els eixos temàtics en els quals es divideix aquest projecte són tres, i parteixen d'una concepció de la sexualitat ampla, oberta i tolerant, una educació integral de la sexualitat que pose l'èmfasi en la presa de decisions, en l'adquisició d'habilitats socials i en el foment de la capacitat de comunicació d'afectes i desigs.

Els tres eixos temàtics s'han distribuït en quatre sessions de treball, una per cada eix temàtic, introduint després de la segona sessió un conferència del col·lectiu Lambda de gais, lesbianes, bisexuals i transexuals de València, per tal de mostrar la diversitat sexual.

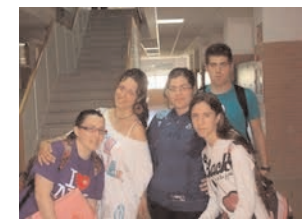
Algunes de les curiositats que va plantejar l'alumnat i que els monitors van intentar respondre són les següents:

Quantes postures té el kamasutra? Moltes, més de mil, però no us obsessioneu amb això, el coit no és l'única pràctica que podeu fer. Si et prens la píndola de l'endemà una setmana després d'haver practicat el coit sense protecció, té el mateix efecte? No, la píndola s'ha de prendre durant les 72 hores després del coit, i és més eficaç quan més aviat es pren, no us despisteu!

Quins són els símptomes de la SIDA? Pots ser portador del virus i no desenvolupar-lo durant molt de temps, però si contagiar-lo, per això és important fer-se les proves si has tingut alguna relació de risc.

La primera vegada que practiques el coit, fa mal? En principi no, si es fa bé, amb confiança i tranquil·litat no té per què fer mal. Eviteu la precipitació, les incomoditats i el nerviosisme, heu de procurar que la primera vegada que ho feu siga plenament decidida per vosaltres i amb la protecció adequada per evitar conseqüències desagradables com un embaràs o una malaltia de transmissió sexual. Quants tipus de penetració hi ha? Vaginal, anal, bucal (però aleshores es diu felació).

A què fa gust el semen? Un poquet salat, encara que depén també d'alguns aliments que hages menjat. Però compte! És una activitat d'alt risc de contraure la sida, si no tens absoluta confiança en la persona amb qui estàs, millor eviar-ho i utilitzar un preservatiu de sabors, d'aquesta manera el sabor el tries tu.

Les xiques també es corren? En situacions de màxim plaer, orgasme, algunes xiques produeixen més flux del normal, i algunes vegades s'equipara a l'ejaculació dels xics, encara que no és el mateix.

LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE

18

K
A
R
P
E

La violència de gènere no és cap exclusiva de cap sistema polític o econòmic, sinó que es dona en totes les races, cultures, o posició econòmica. Per això fa que les dones puguin actuar d'acord amb els drets humans, i no puguin gaudir d'aquesta barbaritat. Com això la violència de gènere no és una cosa nova, sinó que ha estat una qüestió de sempre, la qual cosa no vol dir que sempre s'haja lluitat, ja que era un tema que quedava dins de la família, i les dones es pensaven que era una cosa normal, ja que no podien fer res davant la llei i simplement tenien l'opció d'aguantar, perquè com sabem tots, venim d'una societat masclista on les dones mai han tingut ni veu ni vot.

D'
I
E
S

Aquesta situació des de fa un temps enrere hem tingut la sort d'anar avançant i gràcies a les organitzacions de dones, com al mitjans de comunicació i a tota la nostra societat en si, hem aconseguit que la violència de gènere no siga una cosa invisible, sinó que siga una cosa reconeguda i denunciada, on totes les dones puguin lluitar a una i puguin tindre llocs on recórrer. Perquè encara que hem evolucionat molt en aquest tema, hi ha molts homes que agredeixen les seues dones, ja que volen tenir el control de la d'aquestes utilitzant la força, l'amenaça o la denigració. Tot això es deu al pensament de l'home basat a l'antiga, és a dir, una societat on la dona només pot fer el que li diga l'home i no pot tindre una vida social sense ell, o on elles en ocasions puguin ser millors que ells. Per això és bàsicament el maltractament o la violència de la dona en la família, ja que com hem dit abans les dones d'una família han de fer cas a patriarca, és a dir, l'home amb més poder.

10

Però no només hi ha aquest maltractament, sinó també hi ha el de la parella, que és on l'home en qualsevol situació, però sobretot amb la gelosia adopta una posició agressiva.

A Espanya es calcula que aquest any ja han assassinat 85 dones en mans de les seues parelles o exparelles, i no només això, sinó cada una de tres dones han declarat que han estat maltractades almenys en una ocasió. Aquest maltractament potser: amb l'agressió física, amb l'agressió verbal o simplement al discriminar a la dona en qualsevol àmbit de treball o d'altres temes.

Però per evitar aquesta acció des del principi és veure com és la persona amb la qual vols establir una relació, veure la seua manera d'actuar amb tu i amb els altres, ja que és el principi i un petit avanç del que pot ser en un futur, perquè després el tractaràs més sovint i el seu comportament pot anar a pitjor.

En conclusió, la violència de gènere és usada per mantindre o incrementar la desigualtat entre homes i dones. És una pràctica cada vegada més denunciada, encara que moltes dones no s'atreveixen a denunciar i de vegades la justícia no resol a temps aquestes situacions.

Mercedes Soriano Ballester, 4t ESO B

EL VELO ISLÁMICO EN LOS CENTROS ESCOLARES

En diversos países de toda Europa se han creado grandes conflictos políticos sobre el uso del velo por las mujeres musulmanas en los centros escolares, en estos conflictos ha interferido el estado, a través, tanto de los sistemas judiciales como de los departamentos de educación. Por una parte está el hecho que cada persona tiene el derecho y la obligación de recibir una educación, ya que la educación, según la Declaración de los Derechos Humanos, esta presentada como un derecho inalienable, y nada puede privarte de ella. Por otra parte se plantea la cuestión de que cada centro escolar tiene el derecho de imponer las normas que requiera o que considere necesarias, y por lo tanto de rechazar cualquier diferencia o distinción entre los alumnos de dicho centro, ya sea por sexo, religión u otros factores. Estos argumentos plantean complejos debates sobre que es más importante, el derecho a la educación o el derecho a que cada centro escolar establezca sus propias normas. Ambas son leyes y derechos que deberían cumplirse, pero ¿Cuál antepone a la otra? El problema principal de estas leyes es que no son compatibles y por lo tanto, debemos elegir una, pero ¿cual de ellas dos tiene predilección? Esta es la pregunta clave, y en el caso de que consiguiéramos contestarla, ¿Cómo demostrar que la que hemos escogido es la correcta?

Las mujeres islámicas afirman, que el velo es parte de su cultura y que, por tanto, no debe de ser motivo de la discriminación, además alegan que las personas o los centros escolares, a la vez que se niegan al uso de signos o especificas vestimentas, de cualquier tipo de religión, están expresando y haciendo publico su oposición a la multiculturalidad, y en algunas ocasiones promoviendo la discriminación. Pero yo pienso que, ¿no sería mas discriminatorio, por ejemplo, prohibir a un estudiante que lleve gorra a clase y luego permitir a una alumna que lleve velo? ¿O como hablamos de un velo, y por tanto, parte de una religión y cultura, son cosas que no pueden compararse?

Los centros escolares se defienden de estas especulaciones alegando, que en los centros de aprendizaje debe promoverse la igualdad, sin excepciones, ya que se debe implantar una educación justa y sin distinciones de ningún tipo, ni siquiera cuando están relacionadas con motivos religiosos o culturales. Y por lo tanto, no pueden permitir el velo de las mujeres musulmanas en horario escolar, de lo contrario, estarían incumpliendo su propio reglamento interno, al que todos los estudiantes del centro deben ceñirse.

Estas dos versiones, totalmente distintas pero ambas tan convincentes, nos plantean un nuevo debate, entre prohibición o tolerancia. ¿Debemos prohibir de la misma forma y sin diferencias cualquier vestimenta ostensible o provocadora? ¿O por el contrario debemos permitir y tolerar dichas vestimentas cuando se trata de motivos religiosos? Este dilema nos lleva a plantearnos un nuevo conflicto sobre la libertad religiosa, un conflicto sobre la libertad. ¿Qué es libertad? ¿Es libertad poder manifestar públicamente nuestras creencias religiosas y culturales? Nos aferramos al derecho de la libre expresión. ¿O es libertad encontrarnos en un ambiente de igualdad sin diferencias entre los alumnos y con un mismo reglamento? Es decir el derecho a la igualdad.

Yo personalmente pienso que las mujeres musulmanas no deberían llevar velo a clase. Pienso que el ámbito escolar es un lugar común en el que se establecen unas normas que deben ser aplicadas a todos por igual, y que no sería justo que hubiese excepciones, ni siquiera aunque estuvieran relacionadas con la cultura o religión. La libertad es uno de los mayores derechos que hemos conseguido a lo largo de la historia, y como he dicho antes en este caso yo la interpreto de dos formas distintas: como el derecho a la libre expresión y como el derecho a la igualdad. Y si tuviera que anteponer alguna de estas dos por encima de la otra, elegiría el derecho a la igualdad.

Alma Montalt Rodríguez 4t-A

K Primer día de clase. Me encuentro cara a la pared escribiendo extraños signos con un trozo de tiza en la pizarra. Sé que detrás doce alumnos siguen, intrigados, mis movimientos. Es la clase de Griego de 1º de bachillerato.

A ¿ Puede un verano hacer que una pierda el sentido de lo que hacemos aquí y para qué? Es un extravío temporal.

R Sólo estamos escribiendo signos que llevan dentro, como si de su alma se tratara, sus propios sonidos. Pues sí y para empezar no es poco. Con el tiempo empieza el diálogo, la lectura, y los signos te revelan una realidad que te hace omnipotente. "Aladas palabras" las llama Homero. Entiendes lo que antes sólo contemplabas. Ahora tienes un sentido nuevo, ciertas cosas no son ya únicamente lo que tus ojos ven, tus oídos oyen, tu nariz huele y tus dedos tocan, sino que son, además lo que tu cuerpo entero descifra, traduce, expresa, lee y vuelve a traducir a otra lengua. Un viaje fantástico en una milésima de segundo.

P Tema 1º: las oraciones copulativas (ya empezamos con el lío; orar y copular, extraña pareja en un mismo enunciado) Ἡλένη ἄνθρωπός ἐστι , Ὁ Ζεὺς ἐστὶ θεός , Ἡ Ἀφροδίτη ἐστὶ θεός. Luego aparecen los adjetivos y Ὁ ἄνθρωπος πολιτικὸν ζῶον ἐστὶ, Οἱ μὲν θεοὶ ἀθάνατοι εἰσὶν, οἱ δὲ ἄνθρωποι θνητοί. Todo se llena de matices. Mil significados si estiras de un hilo.

E Una mañana de otoño, Ana Camps, una de mis nueve alumnas preferidas nos cuenta que había soñado una clase de griego. Éste es sueño:

S Obscuritat... al cap d'una estona una llum blanca il.lumina una calorosa classe de primavera. Jo, situada al costat de la finestra, junt al meu company Alfred Sarsa observem la classe, que està igual que el primer dia; en la taula de davant Andrea Martínez, primera fila Silvia Navarro i Teresa Martínez, al mig de la classe Zaira Moreno, María Camacho i Emma Lacruz i darrere d'elles Anabel Rubio, Susana Santamaría i Vania Pérez, tots mirant les frases escrites en els fulls i corregint-les amb la mestra, Gabriela de Juan. A diferència de tots els que treballam les frases ens trobem amb Vicent Siret i Samuel Sánchez.

10

De sobte una suau música ens fan alçar-nos de les nostres cadires desfent així la tradicional estructura de la classe de grec. Totes i tots ens llevem les nostres robes i ens vestim com si estiguerem en l'antiga Grècia. Les xiques en els vestits llargs i ajustats i els xics curtets i penjant d'un braç. Ens rodejava una taula plena de menjars típics d'aquell país i mentre ballem l disfrutem del menjar torna l'obscuritat... les set del matí, tornada a la vida real i a les classes de grec sense música, sense menjar, sense vestits. Les frases no han canviat. Desde aquel día todo ha sido ¿y cuándo será mi sueño? Y como los sueños a menudo se cumplen, el sueño de Ana ya tiene fecha, será el lunes 20 de junio. Ese día en la clase de griego se oirá una musiquilla suave, cambiaremos nuestras ropas por peplos griegos, comeremos y bailaremos. Pero el sueño se ha ido haciendo realidad desde entonces, la musiquilla ya está en la cabeza, las telas llenas de hilvanes y alfileres, la boca se nos hace agua, los pasitos del sirtaki en el ordenador.

Acaban las clases de griego. Cuando el curso que viene y el otro y el otro me vea de nuevo escribiendo el alfabeto griego en la pizarra me acordaré de tu sueño, querida Ana, y del auténtico sentido que tiene lo que hacemos juntos, soñar otros mundos.

Griego 1º de Bachillerato curso 2010-11

LA GAULLIBÉRIE

Le coin de poésie

Poèmes écrits pour partager. Les élèves de 2^oBac

10

LA JEUNESSE

Un cerf-volant à Pâques la représente.
Un vélo blanc qui roule sur la plage.
L'insouciance est sur les nuages.

La joie et la liberté sont présentes.
La musique est très forte,
Le sourire est le plus chic accessoire.

L'adrénaline, l'énergie vitale,
Et mon cœur, mon cœur
Toujours total.

Jessica Andreu

LA TERRE

La Terre de vertes plantes
Toute pleine de fleurs
Toute pleine d'animaux
Elle m'inspire fraîcheur

Quelques sentiments qui disparaissent
Quelques animaux qui périssent
Quelques couleurs qui s'évanouissent

La terre souffre, elle est blessée
Elle nous sourit,
Mais pas pour longtemps
Il faut la sauver

Lorena Mercader

LA GUERRE

Dans l'obscurité rien
Notre chat est fou
Le minet cherche le chien
La vengeance est partout
La désolation revient
Et le chien est fou !

Gonzalo Oteo

L'AMOUR

C'est comme une explosion de sentiments,
qui vous laisse sans respiration.
Il existe parce que les poètes écrivent
il existe parce que les poètes se taisent.
Il existe parce que tu ries,
il existe parce que tu pleures.
C'est l'amour.

Ferran Rausell

LA VIE

La mort est comme dormir mais sans se réveiller

Le bonheur existe seulement quand il est partagé

Toutes les vies commencent à la naissance

La joie absolue est atteinte à l'adolescence

Quelles belles étapes tu vivras

Les changer, tu ne peux pas

Dans ces étapes y font partie

Aimer et souffrir

Détester et mentir

C'est ainsi
C'est la vie !

LA PAIX

Comme toi je veux voler

Sentir la liberté avec chaque souffle d'air

Fermer les yeux et penser

Que c'est beau la tranquillité!

La mer est où tu veux résider

Et l'herbe verte est ton jardin de réalité

Les blancs nuages veulent ton visage caresser

Pour protéger ta beauté

La mer est où tu veux résider

Pour sentir la liberté avec chaque souffle d'air

Fermer les yeux et penser

Que l'herbe verte est ton jardin de liberté

Comme toi je veux voler

L'ARGENT

Comme des bêtes nous faisons des luttes

Quand nous devrions faire la paix

Faisant croître les problèmes

Est-ce que nous n'avons pas assez?

Les uns en ont trop et d'autres si peu

Tellement d'ennemis à cause de l'avidité.

Si nous voulons être "médecins"

Vidons les grandes poches des politiciens.

medo

Virginia Ol-

FÉLICITATIONS !!!!!!!

UNE ANNÉE DE PLUS LES ÉLÈVES DE FRANÇAIS DE NOTRE ÉTABLISSEMENT ONT PARTICIPÉ AU « CONCOURS DE PRODUCTION » ORGANISÉ PAR L'ASSOCIATION DE PROFESSEURS DE FRANÇAIS DE VALENCE, EN COLLABORATION AVEC L'INSTITUT FRANÇAIS DE VALENCE ET L'AMBASSADE DE FRANCE, ET DEUX DE NOS ÉLÈVES ONT ÉTÉ PRIMÉS.

I com que el futur de l'institut està per vindre, ací us deixem algunes fotos dels nostres futurs alumnes de 1r d'ESO

SENSE COMENTARIS

